

ment ja compten amb el suport de la societat pública i privada. Noves escoles, noves manifestacions, nous espais d'exposicions, nous museus, nova programació d'activitats, noves generacions han afavorit la revitalització de l'art a Granollers i han propiciat un desplegament que ha anat superant les delimitacions locals per sintonitzar amb un diàleg internacional. Per tant, que Granollers hagi esdevingut un centre actiu no és producte de l'atzar ni el fruit d'algunes destacades figures. Recordem que ja durant les dècades dels anys 70 i 80 manifestacions com "la Mostra Internacional d'Art: Homenatge a Joan Miró" (1971); el "concurs d'Art Jove" que se celebrà ininterrompudament fins a l'any 1973: els congressos internacionals de Happening; l'experiència "Granollers, Vila Ober-ta"; la creació del Museu al carrer Nou; l'exposició "Granollers '81" de l'Associació d'Artistes Moderns de Granollers; la manifestació experimental "Sis Pintures" duta a terme per Benito, Broto, Franquesa, García Sevilla, Grau i Viaplana (1982) o la mostra itinerant per Catalunya "V. O (Versió Original)" d'artistes de Granollers (1983) han estat uns precedents que ens serveixen de baròmetre per valorar l'activitat d'una ciutat que ha gaudit d'una personalitat inconfusible.

Tres artistes claus

L'obra dels 16 artistes granollerins seleccionats per a aquesta exposició que treballen diferents camps de la plàstica palesen a bastament la força expansiva dels seus quefers. Però, de tot aquest col·lectiu, per una banda, destaquen tres artistes claus que són Jordi Benito (Granollers, 1951), Josep Uelés (Badalona, 1952) i Vicenç Viaplana (Granollers, 1955) amb una trajectòria consolidada i ja amb un reconeixement internacional; d'altres, amb un treball sòlid però amb menys projecció com Josep Franco (Granollers, 1947), Joan March (Granollers, 1952) i Diosillo (Cuenca, 1951) i, per l'altra, la resta que hem de valorar com un positiu punt de partença més que personalitats afiançades: Manel Batlle (Granollers, 1948), Lluís Estopiñán (Mollet, 1958), Antoni Granja (Granollers, 1951), Kiku Mena (St. Quirze de Besora, 1949), Paco Merino (Rivera del Fresno, Badajoz, 1948), Hans Möller (Barcelona, 1950), J. Ll. Navarro, (Granollers, 1960), Antoni Saborit (Granollers, 1948), Francesc Ventura (Granollers, 1956) i Xavier Vilageliu (Granollers, 1945).

Diversitat de tendències i estils

En aquest sentit, la tria d'aquests 16 artistes per representar àmpliament el panorama creatiu de la

ciutat de Granollers —en el marc d'intercanvi cultural entre l'Ajuntament de Berlín-Reinickendorf i l'Ajuntament de Granollers— s'ha determinat atenent uns criteris discursius de cohesió i unitat. Així, la mostra pretén presentar —amb certa coherència interna— el pols artístic de Granollers i per això s'ha defugit els contrastos violents. Són pintures, escultures de paret, dibuixos, imatges digitals... sobre diferents suports però que es mantenen formalment en els esquemes convencionals d'ésser presentats a la paret, per raons i motius propis de l'espai assignat a Berlín.

Amb això volem dir que, malauradament, hem hagut de desestimar propostes que representaven una ocupació de l'espai com són instal·lacions, muntatges o simplement escultures exemptes, perquè no encaixaven en el context espacial.

Predomini expressionista

Dins d'una gran varietat de tendències, dins d'una gran diversitat de llenguatges expressius, des de la valoració textural i matèrica, la preferència pel concepte o pel contingut simbòlic, passant per les relacions de forma i color fins a arribar al gaudi del gest, a l'afany per la gestualitat, pel traç vivencial i pel tret potent i impulsiu... trobem un ampli ventall de veus que manifesten les preocupacions de cadascun dels autors. Amb tot, s'evidencia un predomini expressionista, carregat de pulsio i vitalitat; un predomini de la pintura de primera intenció que enllaça —a voltes— amb allò salvatge. Però, sobretot, en l'obra d'aquests 16 artistes hi ha passió —més o menys desmesurada o continguda— una passió que reivindica agitadament unes determinades posicions subjectives. Si existeix algun denominador comú entre aquests artistes és aquesta contundent i colpidora rauxa —en alguns casos més continguda que els empeny a donar sortida a tot un seguit d'inquietuds emocionals i d'experiències introspectives viscudes molt honestament. De fet, cap d'ells cerca l'estètica agradable, ni el resultat de l'obra ben feta, atès que per a ells el llenguatge plàstic és el mecanisme mitjançant el qual fugen d'una realitat que no entenen i d'un entorn caòtic i difícil. Així, el seu treball és el producte d'una profunda reflexió interior i personal —i en la majoria dels casos porta implícit un missatge amb connotacions específiques— i no un exercici formal, purament superficial. El treball de tots ells, irremissiblement, remou l'espectador i el força a reviuir fortes sensacions.

Conxita Oliver